

Дауловъ. Това е фалшиво творчество. Живота не търпи измислици. Бждащето е на реалиститѣ. Така схващамъ назначението на литературата и въ този духъ азъ пиша комедии.

Камбуровъ. Че ний бихме си купили отъ вашитѣ комедии.

Дауловъ. За съжаление още не съмъ ги печаталъ.

Шайновъ. Побързайте господинъ Дауловъ съ непечатването имъ. Увѣрявамъ ви тѣ биха имали грамаденъ успѣхъ.

Дауловъ. Кой знае. У насъ кой не пише пиеси. Лани на конкурса сж представени сто пиеси и нито една не получи премия.

Камбуровъ. Ние ви обещаваме нашето съдействие. И за успѣха въ конкурситѣ има разковниче.

Дауловъ. Та именно за това доходъ при васъ. „Всичко мога“ проявява такова практическо разбиране на живота, че рекохъ си: чакай да видимъ тия хора какво биха ми показали за моето преуспяване.

Камбуровъ. Много лесно. Ето какъ става въ Мадритъ. Ще разберете рецензентитѣ и ще ги пообиколите. На одного ще обещаете, че ще дѣлите дохода. На другъ — ще направите нѣкой подаръкъ. На трети — нѣщо подобно, споредъ вкуса: вазичка, статуетка и пр. Най-сетне, ако не върви — ще извадите револверъ и ще заплашвате.

Дауловъ. Хмъ, ето какво ще рече да се допиташъ до дѣлови хора. Азъ ви благодаря, господа. Защото искрено ви казвамъ